

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/52/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320010822
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Kondllová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2320010822.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Kondllovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.X.XXXX v C., trvale bytom C., D. XXXX/XX, prechodne bytom B., E. D. XXX, pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 3.2.2025, sp. zn. OT/159/2020, na verejnom zasadnutí konanom 23.9.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. zamietá.

odôvodnenie:

Okresný súd Galanta (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 3.2.2025, sp. zn. OT/159/2020, uznal obžalovaného A. B. (ďalej len „obžalovaný“) za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona na skutkovom základe zhodnom v obžalobe. Za to obžalovanému uložil podľa § 360 odsek 2 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, § 41 odsek 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Podľa § 49 odsek 1 písmeno a), § 50 odsek 1 Trestného zákona obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil na skúšobnú dobu 1 rok. (ďalej len „napadnutý rozsudok“)

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta vzdal práva na podanie odvolania, obžalovaný nebol prítomný, pričom obhajca obžalovaného a splnomocnenec poškodeného sa k rozsudku nevyjadrili.

Napadnutý rozsudok bol prokurátorovi doručený dňa 21.2.2025, obžalovanému dňa 13.3.2025, obhajcom obžalovaného JUDr. Pavlovi Gráčikovi a Mgr. Dávidovi Štefankovi dňa 25.2.2025 a splnomocnencovi poškodeného dňa 21.2.2025.

Obžalovaný podaním prostredníctvom obhajcu Mgr. Dávida Štefanku odovzdaného na poštovú prepravu 11.3.2025, doručeného okresnému súdu 12.3.2025 podal odvolanie proti výroku o vine, treste aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Obžalovaný namietol nelogickosť a nedostatočnú odôvodnenosť rozsudku s tým, že dôkazy na ktoré poukazoval okresný súd nepreukazovali spáchanie takého skutku ako bol popísaný v skutkovej vete. Jediným dôkazom proti obžalovanému bola výpoveď poškodeného A. F. (ďalej len „poškodený“), ktorý konanie obžalovaného nepopísal presvedčivo. Okresný súd nekriticky prijal verziu poškodeného, pričom ostatní svedkovia poskytli rozdielnu verziu toho, čo zažili, a okresný súd nezohľadnil skutočnosti v prospech obžalovaného. V napadnutom rozsudku absentovalo hodnotenie rozumných pochybností

o vine obžalovaného a nebolo postupované v zmysle zásady in dubio pro reo. Okresný súd nezdôvodnil uznanie viny obžalovaného dostatočne presvedčivo.

Podľa obžalovaného mal okresný súd postupovať podľa Trestného zákona účinného od 6.8.2024, nakoľko to bolo pre obžalovaného priaznivejšie, keďže poľahčujúce okolnosti vymenúva novší Trestný zákon demonštratívne a v prospech obžalovaného svedčia poľahčujúce okolnosti, že čin spáchal pod vplyvom hrozby alebo nátlaku, keďže poškodený vyvíjal nátlak na obžalovaného, aby splatil za F. A. dlh, a že viedol pred spáchaním činu riadny život. K osobe F. A. obžalovaný uviedol, že tento mal byť vypočutý. Okresný súd nedostatočne zohľadnil všetky okolnosti rozhodné pre ukladanie trestu, pričom obžalovanému mohla byť ukladaná miernejšia sankcia nespojená s ujmou na osobnej slobode, napr. peňažný trest. Taktiež mal okresný súd vzhľadom na okolnosti skutku mimoriadne znížiť trest podľa § 39 Trestného zákona.

Obžalovaný má za to, že jeho vina nebola dostatočne preukázaná. Obžalovaný sa chcel vyjadriť v rámci záverečnej reči, čo mu nebolo umožnené, pričom právo záverečnej reči a posledného slova chcel využiť a tohto práva sa nevzdal.

Obžalovaný sa nedopustil protiprávneho konania, iba riešil dlh F. A., pričom nebolo logicky vysvetlené, prečo by sa obžalovaný mal vyhrážať poškodenému, keď celá situácia vznikla kvôli dlhu inej osoby. Obžalovaný poskytol logickejšiu verziu skutku ako poškodený. Poškodený si nepamätal, či na neho obžalovaný kričal alebo rozprával normálnym hlasom. Taktiež poškodený hovoril o tom, že ho mal kontaktovať svedok G. H., ktorý mu mal ponúknuť 2.000 eur za stiahnutie výpovede, ale poškodený si nepamätal akou formou ho svedok kontaktoval. Poškodený uviedol, že ho mal obžalovaný pichnúť rukoväťou noža do ramena, ale sú zaznamenané len škrabance na krku poškodeného. Svedok G. H. vypovedal, že nevidel ani nepočul, že by sa obžalovaný vyhrážal poškodenému, pričom okresný súd vyhodnotil jeho výpoveď ako nevierohodnú, keďže tvrdil, že sa na mieste mal nachádzať aj svedok I. J. a že svedok K. mu daroval nože, čo tento svedok nepotvrdil. Svedkovia F. A., K. L. a F. L. nepotvrdili verziu poškodeného, nevideli obžalovaného pri páchaní činu a skutok popisovali rozdielne. Skutočnosť, že poškodený opoznal nože môže vyplývať z toho, že tieto poškodený videl už pred tým, že rekognícia bola sugestívna, že ide o všeobecne rozšírené predmety alebo si to poškodený skreslene pamätal. Samotné opoznanie nožov tak nie je dôkazom. K odkazu na komunikáciu cez messenger v napadnutom rozsudku obžalovaný namietol, že okresný súd na inom mieste odôvodnenia rozsudku použil pojem sms komunikácia, čo je zmätočné. Daná komunikácia pritom nepreukazuje, že sa obžalovaný dopustil stíhaného konania. Okresný súd v odôvodnení rozsudku neuviedol ako mal obžalovaný použiť nôž ako zbraň, keď poškodenému nespôsobil žiadne zranenia. Poškodený na hlavnom pojednávaní výslovne neuviedol, že mal z obžalovaného obavu.

Obžalovanému nebolo preukázané úmyselné konanie.

Podľa obžalovaného by trestné právo malo byť iba prostriedkom ultima ratio a obžalovaný by mal byť potrestaný tak, aby to čo najmenej ovplyvnilo jeho život, k čomu citoval viaceré rozhodnutia, či články.

Obžalovaný navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť, alternatívne vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Obžalovaný podaním prostredníctvom aj obhajcu JUDr. Pavla Gráčika z 12.3.2025 a doručeného okresnému súdu 12.3.2025 podal odvolanie proti výroku o vine, treste aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, v ktorom sa stotožnil s dôvodmi odvolania a jeho odôvodnením zaslaným prostredníctvom obhajcu Mgr. Dávida Štefanku.

Spis bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) riadne predložený na rozhodnutie o odvolaní dňa 10.4.2025.

Za účelom prejednania odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 23.9.2025 na ktorý sa dostavili prokurátor Krajskej prokuratúry Trnava, jeden z obhajcov obžalovaného substitučne zastúpený splnomocnencom a splnomocnenec poškodeného. Obžalovaný, ktorý bol o termíne verejného zasadnutia upovedomený, súhlasil s konaním v jeho neprítomnosti.

Pokiaľ ide o dokazovanie, krajský súd ho na verejnom zasadnutí nedopíňal, pričom ani strany takýto návrh nemali.

Prokurátor na verejnom zasadnutí v konečnom návrhu žiadal odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, nakoľko napadnutý rozsudok považuje za zákonný, vecne správny, skutok správne právne kvalifikovaný a uložený trest na samej dolnej hranici za mierny.

Splnomocnenec poškodeného sa pripojil k záverečnému návrhu prokurátora.

Obhajca obžalovaného sa v plnom rozsahu pridržiaval skutočností uvedených v odvolaní a žiadal, aby bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený, alternatívne aby bola vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 odsek 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku, odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, proti výrokom, proti ktorým odvolanie aj podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, nezistiac dôvody na zamietnutie odvolania podľa § 316 odsek 1 Trestného poriadku ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Ku konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo:

Obžalovaný namietol, že mu nebolo umožnené vyjadriť sa v záverečnej reči, hoci sa tohto práva nevzdal, ktorou okolnosťou sa zaoberal už okresný súd v napadnutom rozsudku. Aj krajský súd je názoru, že obžalovanému nebolo protiprávne odopreté právo na záverečnú reč a posledné slovo, keď sa konalo hlavné pojednávanie dňa 3.2.2025, na ktorom prišlo po záverečných rečiach k vyhláseniu napadnutého rozsudku v neprítomnosti obžalovaného, ktorý s konaním v jeho neprítomnosti súhlasil s výhradou vyhlásenia rozsudku. Obžalovaný bol okresným súdom výslovne upozornený, že na tomto hlavnom pojednávaní môže prísť k záverečným rečiam a vyhláseniu rozsudku, pričom obžalovaný svoju neúčast na tomto pojednávaní neospravedlnil spôsobom predpokladaným v § 120 odsek 2 Trestného poriadku, ktorý by bol dôvodom na nevykonanie tohto hlavného pojednávania bez jeho prítomnosti. Okresný súd tak postupoval v súlade s Trestným poriadkom, keď vykonal hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného, a keďže sa obžalovaný na toto hlavné pojednávanie nedostavil, nemôže sa domáhať práva, ktoré z tohto dôvodu nemohol realizovať.

K výroku o vine:

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku správne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé aj to, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny. Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé a splňa kritériá predpokladané Trestným poriadkom na odôvodnenie rozhodnutia.

Krajský súd pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové závery okresného súdu. Tiež platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument odvolateľa, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku, ktorý sa preskúmava v odvolacom konaní. Pri riešení odvolacích námietok obžalovaného sa krajský súd preto riadil týmito pravidlami.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, tieto v podstate všetky smerujú do viny. Okrem skutkových zistení ustálených okresným súdom obžalovaný namietal spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov okresným súdom, polemizoval s odôvodnením napadnutého rozsudku a presadzoval vlastnú verziu, že situácia na mieste bola iná ako ju ustálil okresný súd.

Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov, krajský súd uvádza, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prizvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 odsek 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015).

Aj krajský súd v súlade s názorom okresného súdu ustálil, že vykonané dokazovanie vytvára ucelenú logickú štruktúru o tom, že skutok sa stal tak ako je opísaný v skutkovej vete a spáchal ho obžalovaný.

Na mieste skutku na parkovisku medzi bytovými blokmi sa nachádzali obžalovaný, poškodený, svedkovia G. H., F. K. a K. E., od ktorej výsluchu súd upustil so súhlasom strán. Obžalovaný a poškodený uviedli rozdielnu verziu skutku. Svedkov G. H. a F. K. bolo dôvodné hodnotiť ako kamarátov obžalovaného, keďže svedok G. H. na miesto skutku, kde sa nachádzal s poškodeným, zavolať obžalovaného, a svedok F. K. používal vozidlo požičané od obžalovaného. Okresný súd pritom výpoveď svedka G. H. dôvodne vyhodnotil ako nevierohodnú, keďže jeho tvrdenia sa nezhodovali ani s výpoveďou svedka F. K., naopak odporovali si. Okrem toho svedok G. H. na hlavnom pojednávaní uviedol prítomnosť ďalšej osoby na mieste skutku, a to I. J., ktorého prítomnosť nikto iný neuviedol. Okresný súd správne upriamil pozornosť na výpovede troch svedkov F. A., K. L. a F. L., ktorí ako očití a nestranní svedkovia, keďže nemajú vzťah k obžalovanému ani poškodenému, pozorovali časť skutku odohrávajúcu sa na parkovisku pod bytovým domom zo svojich okien, pričom títo svedkovia jednoznačne potvrdili, že na miesto prišlo vozidlo so silným brzdením, počuli hádku, krik, videli naháňanie sa osôb, pričom svedok F. L. počul nadávky a vyhrážky slovami „zabijem ťa“, „dneska zomrieš“, pričom pri naháňaní sa troch chlapov videl, že niektorý z nich držal v ruke nejaký strieborný predmet. Aj podľa krajského súdu výpovede týchto troch nestranných svedkov, obyvateľov bytového domu, pod ktorým sa odohral skutok, spolu s výpoveďou poškodeného, oboznámenou textovou komunikáciou medzi obžalovaným a poškodeným, vydanými nožmi obžalovaným z jeho vozidla na druhý deň po skutku ako aj so škrabancami na krku poškodeného, dostatočne preukazujú, že skutok sa stal tak, ako ho ustálil okresný súd a tento spáchal obžalovaný.

K jednotlivým odvolacím námietkam obžalovaného krajský súd uvádza nasledovné:

Výpoveď poškodeného nemožno hodnotiť ako nepresvedčivú, keďže sú jeho tvrdenia o vyhrážkach zo strany obžalovaného s použitím noža primerane podporené výpoveďou svedka F. L. a z časti aj ďalšími dvomi svedkyňami pozorujúcimi časť skutku z bytového domu. Títo svedkovia pritom uviedli, že nevideli celý priebeh skutku, teda ich opis toho, čo videli sa nemusel zhodovať. Okrem toho títo svedkovia videli konflikt z vyšších poschodí bytového domu v nočných hodinách, preto je logické, že jednotlivé osoby nemohli opoznať, avšak z toho čo mohli vnímať, možno prisvedčiť verzii poškodeného, a nie obžalovaného či svedkov G. H. a F. K., že na mieste k žiadnemu konfliktu, kriku, hádke, naháňaniu, či vyhrážaniu sa neprišlo.

K nevypočutiu F. A., kvôli ktorému malo k danej situácii prísť, krajský súd uvádza, že okresný súd jeho výsluch nevykonal, nakoľko jeho vypočutie strany nenavrhli. Okrem toho F. A. nebol na mieste skutku ani prítomný. Navyiac práve obsah textovej komunikácie medzi poškodeným a obžalovaným ako aj ich výpovede ozrejmuje, čo predchádzalo danému skutku, preto výpoveď osoby F. A. nebola ani potrebná.

Z obsahu textovej komunikácie predloženej poškodeným vyplýva, že sa dopytuje obžalovaného, keby mu osoba, ktorú v komunikácii označuje M. dá peniaze, na čo mu obžalovaný odpisuje, že tento u neho má pozastavenú výplatu kvôli korone, že si to musí s ním vybaviť. Následne poškodený žiada, aby mu obžalovaný oznámil, keď u neho niečo zarobí. Neskôr sa poškodený pýta, kedy mu dá M. peniaze, na čo mu obžalovaný odpisuje, že od neho nikdy a potom mu píše, že môže byť rád, že si to s ním včera nedošiel vybaviť a aby sa mu ani nezdravil, lebo skončil kariéru. V kontexte výpovede poškodeného aj obžalovaného potom vyplýva, že táto textová komunikácia sa mala týkať zaplatenia dlhu F. A. poškodenému prostredníctvom obžalovaného, ktorý F. A. zamestnával, pričom z obsahu textovej komunikácie je zrejmé, že dopyty poškodeného obžalovaného obťažujú a chce si to s ním vybaviť. Táto textová komunikácia potom dostatočne ozrejmuje aj motív vyhrážania sa poškodenému obžalovaným na mieste skutku, keďže už s textovej komunikácie je zrejmé, že poškodený svojimi dopytmi obžalovaného obťažuje. K námietke obžalovaného, že z dôvodu použitia dvoch rôznych výrazov v odôvodnení napadnutého rozsudku, a to komunikácia cez messenger a sms komunikácia, je rozsudok zmätočný, krajský súd uvádza, že v konaní bola oboznámená len jedna komunikácia prostredníctvom textových správ medzi obžalovaným a poškodeným, preto táto námietka obžalovaného len vo vzťahu k označeniu tejto textovej komunikácie nie je dôvodná.

K opoznaniu nožov poškodeným krajský súd uvádza, že poškodený opoznával nôž, ktorý videl v ruke obžalovaného, pričom skutok sa stal v nočných hodinách a rúčku noža držal obžalovaný v ruke.

Poškodený pritom opoznal jeden z nožov, ktoré nasledujúci deň po skutku obžalovaný vydal, ako nôž ktorý sa zhodoval s nožom v ruke obžalovaného. Skutočnosť, že obžalovaný mal vo vozidle nože, potom dokresľuje možnosť, že niektorý z nich mohol voči poškodenému v čase skutku aj použiť. Vykonaným dokazovaním pritom nebolo potvrdené, že by tieto nože patrili svedkovi G. H., ktorý tvrdil, že nože dostal od svedka K., čo tento vyslovene poprel.

K námietke obžalovaného, že nebolo ozrejmené ako mal obžalovaný použiť nôž, keď poškodenému nespôsobil žiadne zranenie, treba uviesť, že už samotná okolnosť, že obžalovaný držal v ruke nôž, keď sa poškodenému vyhrážal, napĺňa skutkovú podstavu prečinu nebezpečného vyhrážania sa so zbraňou, pričom ako následok sa nevyžaduje spôsobenie akýchkoľvek zranení. Ani okolnosť, že na krku poškodeného boli fotograficky zadokumentované len škrabance, nevylučuje, že obžalovaný udrel poškodeného rukoväťou noža do ramena, nakoľko takýto úder nemusel spôsobiť viditeľné zranenie.

Skutočnosť, že poškodený na hlavnom pojednávaní výslovne neuviedol, že by mal z obžalovaného obavu, neznamená, že by obžalovaný nenaplnil skutkovú podstatu prečinu nebezpečného vyhrážania sa. Dôvodnú obavu je možné posudzovať aj vzhľadom na charakter konania páchatelia a na okolnosti prípadu.

Čo sa týka právneho posúdenia stíhaného skutku, tento kvalifikoval okresný súd správne ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, pričom svoje úvahy podrobne rozviedol ku všetkým znakom daných skutkových podstát.

Nemožno prisvedčiť obžalovanému, že mu nebolo preukázané úmyselné konanie. Obžalovaný na mieste verejnosti prístupnom slovne aj fyzicky napadol poškodeného, pričom sa mu s nožom v ruke vyhrážal zabitím a poškodeného aj naháňal. Takéto konkrétne vôľové konanie obžalovaného jednoznačne svedčí o priamom úmysle konať tak, že ohrozí alebo poruší záujem chránený Trestným zákonom.

Okresný súd v napadnutom rozsudku opomenul vyhodnotiť, či uznaniu viny a teda vyvodu trestnej zodpovednosti obžalovaného, ktorý spáchal dva prečiny, nebráni tzv. materiálny korektív, ktorý je vyjadrený v ustanovení § 10 odsek 2 Trestného zákona, a podľa ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatelia je jeho závažnosť nepatrná.

Materiálny korektív predstavuje výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov. Jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená na to, aby určité protiprávne konanie (skutok) mohlo byť kvalifikované ako konkrétny prečin, je v zmysle § 10 odsek 2 Trestného zákona aj pozitívny záver o tom, že závažnosť konania, ktoré inak z formálneho hľadiska napĺňa znaky skutkovej podstaty nejakého prečinu je vyššia ako nepatrná. Stupeň závažnosti činu má zásadný význam pre rozhodnutie o základnej otázke trestného konania (otázke viny a trestu).

S ohľadom na všetky vyššie uvedené kritériá závažnosti činu, kedy obžalovaný prišiel za poškodeným, tomuto sa slovne aj fyzicky s nožom v ruke na mieste verejnosti prístupnom vyhrážal zabitím, bolo potrebné vyhodnotiť, že miera závažnosti činu bola vyššia ako nepatrná.

K výroku o treste:

Okresný súd v napadnutom rozsudku odsudzujúc obžalovaného za dva prečiny, z ktorých prísnejší bol v sadzbe 6 mesiacov až 3 roky, uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, teda na dolnej hranici trestnej sadzby.

Skutok v danej veci bol spáchaný dňa 2.7.2020 a novela Trestného zákona účinná od 6.8.2024 nezmenila trestné sadzby pri daných prečinoch, a ani pri ukladaní trestu by neprichádzalo do úvahy zohľadniť v prospech obžalovaného nejaké nové ustanovenia Trestného zákona účinné od 6.8.2024, preto bolo dôvodné posudzovať trestnosť činu a ukladať trest podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. Okresný súd na to v odôvodnení rozsudku osobitne nepoukázal, ale keďže do právnej

kvalifikácie a ukladaného trestu neuviedol inú účinnosť Trestného zákona, treba mať za to, že postupoval podľa Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku.

Obžalovaný mal za to, že trest mal byť ukladaný podľa Trestného zákona účinného od 6.8.2024, nakoľko to bolo pre obžalovaného priaznivejšie, keďže poľahčujúce okolnosti vymenúva novší Trestný zákon demonštratívne a v prospech obžalovaného svedčia poľahčujúce okolnosti, že čin spáchal pod vplyvom hrozby alebo nátlaku, a že viedol pred spáchaním činu riadny život.

Krajský súd sa s týmto vyjadrením obžalovaného nestotožňuje. Okresný súd správne uviedol, že u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Poľahčujúce okolnosti, ktorých priznanie sa domáha obžalovaný boli upravené aj v Trestnom zákone účinnom v čase spáchania skutku, preto len z dôvodu demonštratívneho výpočtu poľahčujúcich okolností s účinnosťou od 6.8.2024 nebolo dôvodné ukladať trest podľa novšieho Trestného zákona. Okrem toho pre obžalovaného by bolo priaznivejšie pri prípadnom zistení prevahy poľahčujúcich okolností ukladať trest podľa Trestného zákona účinného do 5.8.2024, nakoľko prevaha poľahčujúcich okolností znižovala hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu a obžalovanému by tak bol ukladaný trest v miernejšej sadzbe. Obžalovanému však nebolo možné priznať ním uvádzané poľahčujúce okolnosti, keďže okolnosti spáchania skutku nesvedčia o spáchaní činu pod vplyvom hrozby alebo nátlaku. Zo strany poškodeného nebola preukázaná žiadna hrozba ani nátlak, pričom textovú komunikáciu v tom zmysle, že kedy zaplatí dlh za F. A., nemožno považovať za nátlak. Vedenie riadneho života pred spáchaním činu taktiež nemožno obžalovanému priznať, nakoľko obžalovaný bol v období od roku 2015 do roku 2020 sankcionovaný za 24 priestupkov rôzneho charakteru, čo nesvedčí o vedení riadneho života pred spáchaním činu. Vo vzťahu k nevedeniu riadneho života pred spáchaním činu bolo dôvodné u obžalovaného prihliadnúť aj na odsúdenie súdom v Mníchove za nedovolený dovoz alebo vývoz zbraní, právoplatné 25.6.2020, teda krátko pred skutkom v danej veci. Okresný súd toto odsúdenie súdom v Mníchove nezohľadnil obžalovanému ako priťažujúcu okolnosť, nakoľko si nevyžiadal predmetné odsúdenie na posúdenie vzájomnej trestnosti a z dôvodu uloženia peňažného trestu nemal zistené, či tento bol zaplatený, teda či je odsúdenie zahľadené alebo nie. Ako na okolnosť nevedenia riadneho života pred spáchaním skutku však na toto odsúdenie krátko pred skutkom bolo možné prihliadnúť. Okresný súd pochybil, keď obžalovanému nezohľadnil spáchanie dvoch trestných činov ako priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona, ale keďže prokurátor odvolanie nepodal, nemohol krajský súd túto okolnosť zohľadniť, nakoľko by bola v neprospech obžalovaného, keďže by mala za následok zvýšenej dolnej hranice trestnej sadzby pri prevahe priťažujúcich okolností. Keďže túto priťažujúcu okolnosť nemohol krajský súd zohľadniť, nebolo potom dôvodné obžalovanému ukladať trest podľa novšieho Trestného zákona, kedy by prevaha priťažujúcej okolnosti neznamenalala obligatórne zvyšovanie dolnej hranice trestnej sadzby.

V danom prípade krajský súd nezistil, že by vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery obžalovaného, bolo použitie zákonnej trestnej sadzby neprimerane prísne. Naopak okolnosti skutku i pomery obžalovaného umožňovali ukladať trest v zákonnej sadzbe, pričom sa možno stotožniť s prokurátorom, že uložený trest je skôr mierny ako neprimerane prísny, keďže napriek spáchaniu dvoch trestných činov, bol obžalovanému ukladaný trest na dolnej hranici trestnej sadzby.

Okresný súd mal za to, že vzhľadom na osobu obžalovaného, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného výkon uloženého trestu odňatia slobody nie je potrebný, preto mu výkon uloženého trestu podmienene odložil na skúšobnú dobu 1 rok.

Obžalovanému ani podľa krajského súdu nebolo dôvodné ukladať alternatívny trest, nie len s ohľadom na okolnosti prípadu, ale aj na skutočnosť, že krátko pred skutkom bol obžalovanému súdom v Mníchove uložený peňažný trest, ktorý evidentne na neho nemal výchovný účinok.

Na základe prezentovaných úvah a právnych záverov krajský súd na verejnom zasadnutí postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 odsek 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.